

en yderligere Erstatning for de forøgede Ulemper, om Maksimumsbøden i § 12 ikke er for høj, og om Jærnbanefunktionærernes Myndighed ifølge § 13 ikke gaar for vidt.

Krabbe: Det er vist rigtig, naar det ærede Medlem, der talte nu, gjorde en Bemærkning mod de for Publikum strænge Bestemmelser i §§ 2 og 3 om, naar et Tog kan ses eller høres at nærme sig. Jeg tror, det er for meget forlangt, at Overførsler og Omgange ikke maa passeres i saadan Tid. Hvor der er vide Udsigter, navnlig i Sjælland, er det jo meget hyppigt, at man kan se et Tog komme, før det er kommet til den foregaaende Holdeplads, og det vilde jo være ganske urimeligt i saa Fald at forbyde Omgang over Banen. Men selv hvor Toget har passeret den foregaaende Holdeplads, er dette et for stort Forlangende at stille til det færdende Publikum. Det er en af de Bestemmelser, som ikke har været i den hidtilværende Lovgivning. Slutningen af Paragraffen indeholder ogsaa en ny Bestemmelse, som jeg tror er utilraadelig. Det er den, at enhver berettiget Bruger med Hensyn til Overførsels eller Omganges lovmæssige Benyttelse er ansvarlig for sine Folk over for det offentlige. Det er et Forlangende, der er for stort, det maa aabenbart begrænses: Brugeren maa vel nok være ansvarlig i de Tilfælde, hvor Folkene gaa i hans Tjeneste, eller dog i yderste Fald naar det ikke er oplyst, at de ere gaaede i deres egen Tjeneste. Men at en Principal eller Husbond altid skulde være ansvarlig for sine Folk er hverken stemmende med almindelige Retsgrundsaetninger eller hensigtsmæssigt i disse Forhold. — Naar det i § 5, sidste Stykke, bestemmes at „det er forbudt uden Statsbanebestyrelsens Samtykke at føre Telegraf eller Telefonledning og deslige over eller under Banen,“ saa ser jeg ikke Nødvendigheden af denne Bestemmelse. Den kan vistnok ikke gøre Skade, den er i alle Tilfælde selvfølge. Men jeg ser ikke Nødvendigheden deraf, da det forekommer mig, at det er en selvfølge, at ingen Telegraf eller Telefonbestyrelse kan føre Ledninger over eller under Baner uden Statsbanebestyrelsens Samtykke. Ganske vist er Lovgivningen ikke naaet til nogen Præcisering af, hvor højt Grundejernes Ret gaar til Vejrs, men hidtil er det jo antaget, at der ikke i den Henseende er sat nogen Grænse for Grundejernes Ret. Mulktbestemmelsen i § 12 synes mig for høj, deri giver jeg den foregaaende Tale fuldstændig Medhold. Men der er indført noget andet nyt ved denne Bestemmelse, og det er, at Mulktterne, som hidtil

er tilfaldne Politikassen, fremtidig skulde tilfalde Statsbanedriftens Sygefasse. Det kan synes ret smukt, men det er i Virkeligheden ikke hensigtsmæssigt, tror jeg, at indføre Mulktfassebestemmelser, der ligesom opbyrde Personalet til en vis Tjeneste i en tjenstlig Sygefasses eller velgørende Indretnings Løve. Det er meget hensigtsmæssigt, at Mulktkassen er dem noget fremmed, end at det er en Syge- eller Understøttelseskasse eller noget saadant for det Tjenestepersonale, de tilhøre. Selve Politikassen, der er overmaade hensigtsmæssigt for dem, der have med den at bestille, lider for Resten af den samme Svagheit i andre Forhold, saa det er ikke for at anbefale, at Mulktterne gaa til Politikassen, at jeg siger dette, men jeg vil fraraade paa dette Punkt som for øvrigt paa flere, hvor dette kommer for, at lægge Mulktterne til Kasser, der ligge de kontrollerende alt for nær, just ikke ved deres Lomme, men ved de Interesser, de daglig have i deres Tanker. Naar § 13 giver Statsbanernes Personale, naar de ere betegnede som saadanne, Ret til at anholde Folk, der gøre sig skyldige i Forbrydelser mod Driftens Sikkerhed eller i en efter § 12 strafbar Forseelse, er det for stor en Myndighed. Det er jo ganske ubehydelige Forseelser, der der kan være Tale om. Der er jo ikke alene Tale om noget, der saadan sætter det hele i Fare, men ofte blot om noget saadant som at lade være at lukke et Led, at holde med et Røretøj et forkert Sted og deslige. For saadanne Ting skulde altsaa en Jærnbanebetjent være berettiget til at anholde en Person; det bør vistnok ændres. Selve Udtrykket Anholdelse burde maaste ikke bruges. Anholdelse er jo et teknisk-retsligt Udtryk, som, hvor det bruges i sin vigtigste Betydning, er omgærdet med meget vigtige, endog saa grundlovs-mæssige Rauteiler. Naar man nu bruger det her i en anden Lov i en helt anden Betydning, udsætter man sig let for Misforstaaelser eller for en Udsettelse af de Sikkerhedsgrænser, der skulde staa om Begrebet, hvor det bruges i sin rette Betydning. Det turde derfor vist være rettest overhovedet at opgive at bruge dette Udtryk i saadanne Tilfælde og udelukke Brugten deraf for nærværende Lovs Vedkommende. Det, man mener, at Betjenten skal kunne gøre, er vistnok ikke andet end det, at han skal kunne forlange og eventuelt fremtvinge den Persons Tilstedeværelse, der har gjort sig skyldig i en Forseelse, indtil han har oplyst, hvem han er, og hvor han har hjemme; i alt Fald vil dette uden Tvivl være tilstrækkeligt; at give Betjenten Lov til at sætte vedkommende